

Forslag

til

Lov om ændring af lov om social service

(Ophævelse af adgang til at fastsætte regler om anbragte børn og unges egenbetaling)

§ 1

I lov om social service, jf. lovbekendtgørelse nr. 114 af 30. august 2018, som ændret ved § 1 i lov nr. 1530 af 18. december 2018, § 13 i lov nr. 1711 af 27. december 2018 og § 1 i lov nr. 1720 af 27. december, foretages følgende ændring:

1. I § 159, 1. pkt., udgår »og barnet eller den unge«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2019.

Stk. 2. Klager over afgørelser om børn og unges betaling for døgnophold, som er truffet før lovens ikrafttræden, kan indbringes for Ankestyrelsen og behandles efter de hidtil gældende regler.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Lovforslaget vedrører reglerne for anbragte børn og unges egenbetaling for døgnophold. Kommunerne kan i dag opkræve betaling for døgnopholdet for børn og unge, som er anbragt uden for hjemmet. Betaling kan kræves fra forældrene samt fra barnet eller den unge, som har indtægter fra arbejde eller formueafkast m.v. Det sker med henvisning til regler fastsat i en bekendtgørelse med hjemmel i § 159 i lov om social service (serviceloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1114 af 30. august 2018 med senere ændringer.

De nuværende regler indebærer således, at anbragte børn og unge under 18 år, der har indtægter fra formueafkast eller arbejde, kan afkræves betaling for opholdet, hvis kommunen træffer afgørelse om det. Det kan bl.a. modvirke deres lyst til at tage et fritidsjob og derigennem på lige fod med andre børn og unge få styrket personlige kompetencer som selvstændighed og evnen til at ansvar for eget liv.

Med lovforslaget foreslås det, at bemyndigelsesbestemmelsen i servicelovens § 159 ændres, så børne- og socialministeren fremover ikke vil kunne fastsætte regler om børn og unge under 18 års egenbetaling for opholdet ved anbringelse uden for hjemmet.

Ændringen vil indebære, at hjemmelsgrundlaget for de nuværende bekendtgørelsesregler om anbragte børn og unges egenbetaling falder bort, og at der ikke fremadrettet vil kunne fastsættes administrative regler om egenbetaling for døgnophold fra anbragte børn og unge under 18 års.

2. Baggrund

Lovforslaget udmønter dele af et initiativ om ”Ro og stabilitet for udsatte børn og unge”, som indgår i den politiske aftale *Udmøntning af satspuljen for 2019-2022 (Delaftale på børne- og socialområdet)* indgået af regeringen (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti), Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Alternativet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti.

Af aftalen fremgår det således, at de nuværende regler om anbragte børn og unges egenbetaling skal ændres. Formålet er, at kommunerne fremover ikke skal kunne opkræve egenbetaling af anbragte børn og unge, der har en indtægt fra f.eks. fritidsjob eller formueafkast. Ændringen skal ske dels ved at ophæve de nuværende regler om anbragte børn og unges egenbetaling, der er fastsat i en bekendtgørelse, og dels ved at ophæve hjemlen i serviceloven til at fastsætte regler herom.

Lovforslaget følger samtidig op på B 138 om forslag til folketingsbeslutning om børn og unge under 18 års egenbetaling for ophold på anbringelsessteder. Beslutningsforslaget blev fremsat den 5. april 2018 af Karin Nødgaard (DF), Karina Adsbøl (DF), Jens Henrik Thulesen Dahl (DF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Susanne Eilersen (DF), Søren Espersen (DF), Carsten Kudsk (DF), Morten Marinus (DF) og Peter Skaarup (DF). Beslutningsforslaget blev 1. behandlet den 23. maj 2018 og herefter sendt til behandling i Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg, som afgav beretning den 13. september 2018. Af beretningen fremgår bl.a. følgende:

”... Udvalget mener, at anbragte børn og unge under 18 år skal have de samme betingelser og muligheder i livet som ikkeanbragte unge, når de har et fritidsjob. Udvalget er af den opfattelse, at reglerne om, at kommuner kan inddrage en del af de indtægter, et anbragt barn eller ungt menneske selv har haft ved et fritidsjob, bør ændres. Reglerne indebærer, at barnet eller den unge kun har ret til at beholde et beløb, der vurderes at kunne dække lommepenge og udgifter til beklædning. Når en kommune anvender muligheden for at inddrage anbragte børns og unges indtægter ved eget arbejde, kan det medføre, at anbragte børn og unge føler sig ekskluderede og anderledes end andre børn og unge.

Udvalget er af den opfattelse, at anbragte børn og unge på lige fod med ikkeanbragte børn og unge kan have stor glæde af at have et fritidsjob, og at det er meget givende og lærerigt for den enkelte – og på sigt også for samfundet. De foreløbige resultater af et forskningsprojekt hos TrykFondens Børneforskningscenter viser således, at unge med job efter skoletid har mindre fravær i skolen, får bedre karakterer og er sjældnere i kontakt med politiet («Unge med fritidsjob klarer sig bedre i skolen», videnskab.dk, den 3. oktober 2016). Udvalget finder det urimeligt, at der kan være kommuner, som opkræver mere eller mindre af et anbragt barns eller ungt menneskes løn, og derfor opfordrer udvalget ministeren til at ændre reglerne, så anbragte børn og unge ikke længere kan opkræves betaling af indtægter ved eget arbejde...”

3. Lovforslagets indhold

3.1. Gældende ret

Efter § 159 i serviceloven kan børne- og socialministeren fastsætte regler om, at forældrene og barnet eller den unge betaler for et døgnophold, jf. § 52, stk. 3, nr. 7, i serviceloven. Der kan ikke fastsættes betaling for et døgnophold efter § 52, stk. 3, nr. 7, i serviceloven, når der er tale om en videreførelse af en anbringelse efter § 68 a i serviceloven.

Den del af bestemmelsen, som vedrører anbragte børn og unges egenbetaling, ses at være indført i starten af 1960'erne og svarer med enkelte ændringer til bemyndigelsesbestemmelsen i § 99 i lov nr. 193 af 4. juni 1964 om børne- og ungdomsforsorg (herefter børne- og ungdomsforsorgsloven).

Af bemærkningerne til den daværende børne- og ungdomsforsorgslovs § 99 fremgår, at der kunne blive tale om at opkræve betaling fra barnet eller den unge selv, når vedkommende har formue af bl.a. renteindtægt eller indtægt fra almindeligt erhvervsarbejde i eller uden for institutionen, hvor den pågældende er anbragt. Det fremgår videre af bemærkningerne til bestemmelsen, at det i disse tilfælde måtte anses for at være af stor pædagogisk betydning, at barnet eller den unge af sin indtægt betaler helt eller delvist for sit ophold.

Bestemmelsen er senere blevet videreført i lov om social bistand og serviceloven med visse sproglige og redaktionelle ændringer.

Den nuværende bemyndigelsesbestemmelse i servicelovens § 159 er udmøntet i bekendtgørelse nr. 712 af 19. juli 2013 om betaling for ophold i anbringelsessteder for børn og unge under 18 år samt for døgnophold og udslusningsophold for unge i alderen 18 til og med 22 år (herefter betalingsbekendtgørelsen). Betalingsbekendtgørelsen omfatter bl.a. regler for forældrenes samt barnets eller den unges egenbetaling for opholdet ved anbringelse af et barn eller en ung uden for hjemmet efter servicelovens § 52, stk. 3, nr. 7.

Regler om barnets eller den unges egenbetaling er fastsat i betalingsbekendtgørelsens § 12. Det fremgår af bestemmelsens stk. 1, at et barn eller en ung, der har ophold i et anbringelsessted for børn og unge, har pligt til at bidrage til udgifterne ved opholdet efter kommunens afgørelse.

Har barnet eller den unge under opholdet indtægter ved eget arbejde, kan betaling kun kræves af den disponible indtægt, hvor denne overstiger det beløb, der normalt ydes som lommepenge og til beklædning til den pågældende aldersgruppe, jf. betalingsbekendtgørelsens § 12, stk. 2.

Har barnet eller den unge under opholdet indtægter i form af afkast af formueværdier eller børnepensioner m.v., træffer kommunen afgørelse om betaling til hel eller delvis dækning af de faktiske opholdsudgifter for det offentlige ved opholdet, jf. betalingsbekendtgørelsens § 12, stk. 3. Barnet eller den unge skal dog mindst have et beløb til rådighed af sine indtægter, der svarer til lommepenge og beklædning, jf. betalingsbekendtgørelsens § 12, stk. 2 og 3.

Kommunens afgørelse om betaling kan inden 4 uger indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, jf. § 14, stk. 1, i betalingsbekendtgørelsen.

Betalingen inddrives efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter, jf. § 158, stk. 2, i lov om social service, jf. § 14, stk. 2, i betalingsbekendtgørelsen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 1.

3.2. Børne- og Socialministeriets overvejelser

Kommunerne kan i dag opkræve egenbetaling af børn og unge, som er anbragt uden for hjemmet, og som har indtægter fra arbejde eller formueafkast m.v. Det er ministeriets vurdering, at dette er uhensigtsmæssigt, da det bl.a. kan modvirke anbragte børn og unges motivation til at tage et fritidsjob eller erhvervsarbejde og derigennem få styrket personlige kompetencer som selvstændighed og evnen til at tage ansvar for eget liv. Det er således ministeriets vurdering, at anbragte børn og unge på lige fod med ikkeanbragte børn og unge kan have stor glæde af at have et fritidsjob, og at det kan være meget givende og lærerigt for den enkelte og på sigt også for samfundet, som det fremgår under punkt. 2. Det vurderes umiddelbart at være et yderst begrænset antal anbragte børn og unge, der har indtægter i form af formueafkast.

Det er samtidig ministeriets vurdering, at kommunernes opkrævning af egenbetaling fra anbragte børn og unge kan bidrage til, at de pågældende børn og unge, som i forvejen er i en sårbar position, føler sig ekskluderede og anderledes end deres jævnaldrende.

Børne- og Socialministeriet finder på den baggrund, at der er behov for at sikre, at kommunerne ikke kan opkræve egenbetaling af anbragte børn og unge, der har indtægt fra arbejde eller formueafkast m.v.

3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at bemyndigelsesbestemmelsen i servicelovens § 159 ændres, så børne- og socialministeren fremover ikke kan fastsætte regler om børn og unge under 18 års egenbetaling for opholdet ved anbringelse uden for hjemmet.

Forslaget vil indebære, at hjemmelsgrundlaget for betalingsbekendtgørelsens nuværende § 12 ophæves, og bekendtgørelsen vil således skulle ændres i overensstemmelse hermed. Kommunerne vil herefter ikke kunne træffe afgørelse om, at børn og unge under 18 år, som er anbragt uden for hjemmet, og som har indtægter ved eget arbejde eller i form af afkast fra formueværdier eller børnepensioner m.v., skal bidrage til udgifter til opholdet. Der vil således ikke fremover kunne opkræves egenbetaling af anbragte børn og unge for døgnophold.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes at indebære merudgifter på 0,1 mio. kr. i 2019 og 0,2 mio. kr. fra 2020 og frem for kommunerne, der fremover ikke vil kunne opkræve egenbetaling af anbragte børn og unge.

Forslagets økonomiske konsekvenser skal forhandles med de kommunale parter.

Lovforslaget indebærer, at der ikke fremadrettet vil kunne træffes afgørelser om egenbetaling fra anbragte børn og unge, som kan indbringes for Ankestyrelsen. Afgørelser, der er truffet inden lovens ikrafttræden, kan dog indbringes for og behandles af Ankestyrelsen efter de hidtil gældende regler, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 2, stk. 2. Ankestyrelsen vurderer, at antallet af klagesager er meget begrænset og tilnærmelsesvist 0. Forslagets økonomiske konsekvenser for staten vurderes på baggrund heraf at være under bagatelgrænsen.

Forslaget berører ikke regioner og har ikke økonomiske konsekvenser for regionerne.

Der vil ikke efter lovens ikrafttræden kunne ske inddrivelse af forfaldne, endnu ikke betalte krav om egenbetaling fra anbragte børn og unge efter de hidtil gældende regler i betalingsbekendtgørelsens § 14, stk. 2, da disse regler ikke længere vil finde anvendelse for sådanne krav. Der henvises til lovforslagets § 2, stk.

1. Givet det er muligt at modregne egenbetalingen fra anbragte børn og unge ved at mindske udbetaling til tøj- og lommepenge fra kommunen vurderes det, at der ikke er opbygget gæld af betydning. Det vurderes på baggrund heraf, at de økonomiske konsekvenser ved, at der efter lovens ikrafttræden ikke kan ske inddrivelse af forfaldne endnu ikke betalte krav om egenbetaling fra anbragte børn og unge, er under bagatelgrænsen.

Lovforslaget har ingen væsentlige omstillingskonsekvenser eller digitaliseringsrelaterede konsekvenser for det offentlige. Lovforslaget medfører en mindre lettelse af kommunernes administrative drift, idet kommunerne fremover ikke vil kunne træffe afgørelse om anbragte børn og unges egenbetaling og dermed ikke længere skal foretage sagsbehandling som led heri.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes at indebære en mindre reduktion af administrative byrder for borgerne, idet kommunerne fremover ikke vil kunne opkræve egenbetaling af anbragte børn og unge, der har en indtægt.

7. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 13. februar 2019 til den 14. marts 2019 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F – Fagligt Fælles Forbund, Advokatrådet, Amnesty International, Ankestyrelsen, BUPL - Forbundet af Pædagoger og Klubfolk, Børn og Familier, Børnesagens Fællesråd, Børne- og Kulturchefforeningen, Børns Vilkår, Børnerådet, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Erhverv, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Handicapforbund, Dansk Industri, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Danske Handicaporganisationer, Danske Regioner, Datatilsynet, De Anbragtes Vilkår, Det Centrale Handicapråd, Det Kriminalpræventive Råd, DUKH, FADD – Foreningen af Døgn og Dagtilbud for udsatte børn og unge, FOA – Fag og Arbejde, Faaborg-Midtfyn Kommune (Socialtilsyn Syd), Fabu, FH Fagbevægelsens Hovedorganisation, Foreningen af Kommunale Social-, Sundheds- og Arbejdsmarkedschefer i Danmark, ForældreLANDSforeningen (FBU), Frederiksberg Kommune (Socialtilsyn Hovedstaden), HK/kommunal, Hjørring Kommune (Socialtilsyn Nord), Holbæk Kommune (Socialtilsyn Øst), Institut for Menneskerettigheder, KFUM's Sociale Arbejde, KL, Kristelig Fagbevægelse, Landsforeningen BoPaM, Landsforeningen Børn og Forældre, Landsforeningen af Socialpædagoger, Livsværk, LOS, Plejefamiliernes Landsforening, Red Barnet, Red Barnet Ungdom, Røde Kors, Rådet for Etniske Minoriteter, Rådet for Socialt Udsatte, Silkeborg Kommune (Socialtilsyn Midt), Socialpædagogernes Landsforbund, Socialstyrelsen, TABUKA, Ungdommens Røde Kors, Ungdomskriminalitetsnævnet, Ungdomsringen.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter

Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner		<p>Lovforslaget forventes at indebære merudgifter for kommunerne på 0,1 mio. kr. i 2019 og 0,2 mio. kr. fra 2020 og frem.</p> <p>Forslagets økonomiske konsekvenser skal forhandles med de kommunale parter.</p> <p>Forslagets økonomiske konsekvenser for staten vurderes at være under bagatelgrænsen.</p> <p>Forslaget berører ikke regioner og har ikke økonomiske konsekvenser for regionerne.</p>
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget medfører en mindre lettelse af kommunernes administrative drift, idet kommunerne fremover ikke vil kunne træffe afgørelse om anbragte børn og unges egenbetaling og dermed ikke længere skal foretage sagsbehandling som led heri.	Lovforslaget har ingen væsentlige omstillingskonsekvenser eller digitaliseringsrelaterede konsekvenser for det offentlige.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Lovforslaget vurderes at indebære en mindre reduktion af administrative byrder for borgerne, idet kommunerne fremover ikke vil kunne opkræve egenbetaling af anbragte børn og unge, der har en indtægt.	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	
[Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering] / [Går videre end minimumskrav i EU-regulering] (sæt X)	Ja	<p>Nej</p> <p>X</p>

Til § 1

Til nr. 1

Efter § 159 i serviceloven kan børne- og socialministeren fastsætte regler om, at forældrene og barnet eller den unge betaler for et døgnophold, jf. § 52, stk. 3, nr. 7, i serviceloven. Der kan ikke fastsættes betaling for et døgnophold efter § 52, stk. 3, nr. 7, i serviceloven, når der er tale om en videreførelse af en anbringelse efter § 68 a serviceloven.

Bemyndigelsesbestemmelsen i § 159 i serviceloven er udmøntet i betalingsbekendtgørelsen. Bekendtgørelsen omfatter bl.a. regler for forældrenes samt barnets eller den unges egenbetaling for opholdet ved anbringelse af et barn eller en ung uden for hjemmet efter servicelovens § 52, stk. 3, nr. 7.

Regler om barnets eller den unges egenbetaling er fastsat i betalingsbekendtgørelsens § 12. Det fremgår af bestemmelsens stk. 1, at et barn eller en ung, der har ophold i et anbringelsessted for børn og unge, har pligt til at bidrage til udgifterne ved opholdet efter kommunens afgørelse.

Har barnet eller den unge under opholdet indtægter ved eget arbejde, kan betaling kun kræves af den disponible indtægt, hvor denne overstiger det beløb, der normalt ydes som lommepenge og til beklædning til den pågældende aldersgruppe, jf. betalingsbekendtgørelsens § 12, stk. 2.

Har barnet eller den unge under opholdet indtægter i form af afkast af formueværdier eller børnepensioner m.v., træffer kommunen afgørelse om betaling til hel eller delvis dækning af de faktiske opholdsudgifter for det offentlige ved opholdet, jf. betalingsbekendtgørelsens § 12, stk. 3. Barnet eller den unge skal dog mindst have et beløb til rådighed af sine indtægter, der svarer til lommepenge og beklædning, jf. betalingsbekendtgørelsens § 12, stk. 2.

Kommunalbestyrelsens afgørelse om betaling kan inden 4 uger indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, jf. § 14, stk. 1, i betalingsbekendtgørelsen. Betalingen inddrives efter reglerne for inddrivelse af personlige skatter, jf. § 158, stk. 2, i lov om social service, jf. § 14, stk. 2, i betalingsbekendtgørelsen.

Det foreslås at ændre bemyndigelses bestemmelsen i servicelovens § 159, 1. pkt., således, at den fremover ikke længere vil give hjemmel til, at børne- og socialministeren kan fastsætte regler om, at barnet eller den unge betaler for et døgnophold, jf. § 52, stk. 3, nr. 7, i lov om social service. Ændringen omfatter ikke adgangen til at fastsætte regler om forældrenes betaling.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen vil indebære, at hjemmelsgrundlaget for betalingsbekendtgørelsens nuværende § 12 ophæves. Bekendtgørelsen vil blive ændret i overensstemmelse hermed, så den nuværende § 12 ophæves. Kommunerne vil herefter ikke kunne træffe afgørelse om, at børn og unge under 18, som er anbragt uden for hjemmet, og som har indtægter ved eget arbejde eller i form af afkast fra formueværdier eller børnepensioner m.v., skal bidrage til udgifter til opholdet. Dette betyder, at anbragte børn og unge ikke længere kan opkræves betaling for deres ophold.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, jf. pkt. 2 og 3.2.

Til § 2

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2019.

Den foreslåede ordning indebærer, at hjemmelsgrundlaget for den nuværende § 12 i betalingsbekendtgørelsen vil falde bort fra den 1. juli 2019.

Afgørelser, som er truffet efter betalingsbekendtgørelsens § 12 inden lovens ikrafttræden, vil have virkning frem til senest tidspunktet for lovens ikrafttræden, jf. dog nedenfor om klagesager. Der vil ikke efter lovens ikrafttræden kunne ske inddrivelse af forfaldne, endnu ikke betalte krav om egenbetaling fra anbragte børn og unge efter de hidtil gældende regler i betalingsbekendtgørelsens § 14, stk. 2, da disse regler ikke længere vil finde anvendelse for sådanne krav.

Har kommunerne inden lovens ikrafttræden truffet afgørelse om egenbetaling for børn eller unge under 18 år for en periode, som omfatter tidspunktet efter lovens ikrafttræden, og har kommunerne modtaget hele eller dele af beløbet, skal der således ske tilbagebetaling af den del af den indkomne betaling, som omfatter tiden efter lovens ikrafttræden.

Det foreslås i stk. 2, at afgørelser om børn og unges betaling for døgnophold, der er truffet før lovens ikrafttræden, kan indbringes for og behandles af Ankestyrelsen efter de hidtil gældende regler.

Den foreslåede ordning indebærer, at klager over afgørelser, der er truffet inden lovens ikrafttræden, vil kunne indbringes for og behandles af Ankestyrelsen efter de hidtil gældende regler. Hvis Ankestyrelsen giver klager medhold, vil der skulle ske tilbagebetaling af den del af betalingen fra barnet eller den unge, som kommunen uretmæssigt har modtaget. Opretholder Ankestyrelsen kommunens afgørelse, vil barnets eller den unges betalingsforpligtelse alene gælde betaling for døgnophold i perioden fra tidspunktet for kommunens afgørelse og til lovens ikrafttræden.

Loven vil ikke gælde for Færøerne og Grønland, da serviceloven, jf. lovens § 196, ikke gælder for Færøerne og Grønland og ikke kan sættes i kraft for disse dele af riget.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lovgivning

Gældende formulering

§ 159. Børne- og socialministeren kan fastsætte regler om, at forældrene og barnet eller den unge betaler for døgnopholdet, jf. § 52, stk. 3, nr. 7, i serviceloven. Der kan ikke fastsættes betaling for et døgnophold efter § 52, stk. 3, nr. 7, i serviceloven, når der er tale om en videreførelse af en anbringelse efter § 68 a i serviceloven.

Lovforslaget

§ 1

I lov om social service, jf. lovbekendtgørelse nr. 114 af 30. august 2018, som ændret ved § 1 i lov nr. 1530 af 18. december 2018, § 13 i lov nr. 1711 af 27. december 2018 og § 1 i lov nr. 1720 af 27. december, foretages følgende ændring:

1. I § 159, 1. pkt., udgår »og barnet eller den unge«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2019.

Stk. 2. Klager over afgørelser om børn og unges betaling for døgnophold, som er truffet før lovens ikrafttræden, kan indbringes for Ankestyrelsen og behandles efter de hidtil gældende regler.